

Prologi Minä olin Rosa ja elämäni oli ihan okei. Isäni oli kokki ja äitini taas oli sairas mutta isä ei halunnut äitiä mielenterveysosastolle. Minulla oli pieni jengi ja kutsuimme itseämme "Superjengiksi". Sen kokoaminen alkoi kun minä ja kaverini Anna halusimme perustaa jengin. Pian jengiimme liittyi vilkas pikku poika Vili. Myöhemmin meidän koulun lukion puolelta löytyi Luna, Luna oli hieman vähän vanhempi. Siinä jengimme oli, kunnes eräänä päivä meidät meinattiin ryöstää mutta yksi rosvoista auttoi meidät pakoon. Hänen nimensä oli Sergei. Sergei oli lähemmäs 20 mutta se ei haitannut. Hän jopa lopetti ryöväämisen. Minä, Anna ja Vili olimme alaasteella. Koulumme oli sininen ja siinä oli yhdistettynä ala- ja yläaste sekä myös lukion puoli, jossa Luna opiskeli. Koulumme yhdistyi myös vanhaan sairaalaan joka oli hylätty muttei sitä purettu koska siellä sotajan historiallisia luodinreikiä ja muita pommin jälkiä. Superjengin päämaja oli vanha mummoni mökki joka oli jäänyt tyhjilleen mummoni kuoltua. Tarina Oli kuuma kesäpäivä, minä, Luna, Vili ja Anna istuimme mummoni mökin pihassa ja otimme aurinkoa. -Sergei tuo juomista, Anna huusi. -Ottaako muut, kuului Sergein ääni. Minä otin paremman asennon tuolissani. -Mulle pepsyä, Huusi Vili. -Mä haluisin puolukka novellea, Luna huusi. -Hyi, mitä se on, Vili tiuskaisi. -Mä otan colaa, huusin Sergeille. Muutaman ajan kuluttua Sergei tuli ulos. Hän ojensi kaikkien juomat ja istui itsekkin. -Kippis, Superjengille, kaikki huusivat. Yhtäkkiä puhelimeni alkoi soida ja siitä kuului jo ärsyttävä biisi Robin Puuttuva palanen. Soittaja oli isäni, joten vastasin. -Hei isä, minä vastasin. -Kuule Rosa äitis meni ravistelemaan naapurin kissaa ja äiti vietiin hoitoon, kuului isän ääni. -M-mitä, minä tulen heti, vastasin. Suljin puhelimeni ja katsoin muita. -Me kuultiin vähän, minne sun äiti on joutunu, Luna kysyi. -Mielisairaalaan, minä vastasin itkua pidätellen. -Hyppää kyytiin vien sinut, sanoi Sergei joka istui jo autossaan. Muutkin hyppäsivät kyytiin. Ajomatka kesti muutaman minuutin. Ajoimme vielä päin betoniporsasta. -Ööh, Rosa mee vaan mä tota meen korjauttaa lommon, Segei sanoi. Juoksin käytävään jossa isäni jo olikin. Isä ohjasi minut äitin huoneeseen. Kiinnitin huomiota siihen miten "helposti" äiti pystyisi paeta. -Isä eikö äiti pysty karkaamaan, Kuiskasin. -Äitisi ei karkaa, isä sanoi hieman huoltaan peitellen. -Anteeksi mutta teidän olisi poistuttava sillä kohta alkaa hoidot, lääkäri sanoi. -Tottahan toki, isä sanoi. -Haluatko jäätelön kahvilasta, isä kysyi lohduttavasti. -E-ei kiitos, vastasin. Isäni ja minä hyppäsimme isän autoon ja menimme kotiin. -Minä menen tekemään läksyjä, huusin isälle ja menin huoneeseen. Huoneessa kyllä levitin kirjani mutta päätin katsoa nopeasti Whatsapin. Minulle oli tullut neljä viestiä. Yksi oli Sergeiltä, toinen Lunalta, kolmas Vililtä ja neljäs Annalta. Kaikki kysyivät vain äidistäni joten laitoin jotain että olen paremmalla mielellä, vaikka he tajuaisivat valheeni tekstiriveistä. Sitten aloin tehdä läksyjä mutten saanut niitä tehdyksi vasta kuin kahden tunnin päästä. Mielessäni pyöri äidin anova ilme joka oli hänen kasvoillaan kun meidät oli häädetty sairaalasta. Aamulla heräsin työpyödykseni, isä oli lähtenyt töihin koska häntä ei näkynyt. Otin lasillisen appelsiini mehua joka virkisti oloani. Sitten otin koululaukkuni ja pian Sergein auto kaahasi pihalle. Sergein oli tapana viedä meidät "lapset" kouluun. Ajomatka kesti 3 minuuttia. Mutta matkalla näkee hienoja maisemia kuten, aamukasteisia metsiä, kukkaniittyjä ja kallioita. Olimme perillä. -Mennäänkö koulunne jälkeen päämajaan, Sergei kysyi. -Okei, huusimme yhteen ääneen. Kävelimme katokseen odottamaan kellonsointia. Koulussa aika meni hitaasti enkä yhteen jaksanut enää verbien taivutusta. Vihdoin kello löi kaksi ja koululoppui. Minä ja Anna olimme vitosella ja Vili ekalla. Kävelin Annan kanssa pihalle odottamaan Lunaa ja Viliä. Vili lyllesi läskijalkoineen luoksemme. Lunakin tuli paikalle. Tosin hän oli ripustanut unisiepparit korviin. Sergei huikkasi parkkipaikalta, menoks! Hyppäsimme autoon ja Sergei kaasutti mökille. Kun tulimme pihaan kaikki näytti tavalliselta mutta kun menimme sisälle niin kaikki oli kaadettu, verhot revitty ja tavarat poltettu. -Mitä mitä mitä, Sergei tulistui. -Joku on siis tehnyt

jotain,Luna oivalsi. Kaikki muut katsoivat Lunaa ja sitten taas mökkiä. -Ja minä suunnittelin munalukkoa,Anna tiuskaisi. -Ei,se on tullut ikkunasta,sanoin ja näytin ikkunaa joka oli täysin rikottu. -Mennään mua karmii,Luna sanoi. Olimme lähdössä mutta ovi meni lukkoon. -Tää ei aukea,Sergei huusi. -Vili osaa tiirikoida,sanoin. Mutta Viliä ei näkynyt. -Voi ei Vili on ulkona,Anna huusi. Lopulta jouduimme rikkomaan oven moottori sahalla jotta pääsimme ulos,mutta ulkona ei Viliä näkynyt. Kunnes takapihalla oli pienilampi. Kaikkien silmät suurenivat Vilin ruumis kellui lammessa. -Eeeeeeeii,huusimme. -Joku tai jotkin ovat perässämme,Luna sanoi. -Totta,muttei kerrota tästä vielä,sanoi Anna. Me emme siis kertoneet asiasta kellekkään ja hautasimme Vilin. Kun pariin viikkoon ei näkynyt ketään arvelimme sen loppuneen. Isäni taas oli paniikissa sillä äiti oli karannut ja eikä vieläkään löytynyt. Koulussa meitä vaani joku sillä tavaroitamme hävisi ja kirjoissamme oli outoja merkintöjä. Päätimme tutkia merkintöjä väliaikais kerhotalossamme Lunan mökillä. -Hei nää kirjaimet on ympyröity niin että niistä tulee sana,kuunnelkaa "Minä kosten että jäin sinne ja te nautitte elämästä",Luna luki. Katsoimme toisiamme. -Eli joku on oikeesti meidän perässä,Anna sanoi peloissaan. -Eikö teille tuu ketään mieleen,Sergei kysyi. Mieleeni tuli äitini mutten sanonut sitä Muutkaan eivät sanoneet mitään. -Mutta se piinaa meitä jo koulussa,kirjassani oli piirretty naisen kuva,Luna sanoi. -Sen täytyy piileskellä,joko sairaalan tai äänitysstudion puolella,Anna sanoi. -Hetkinen onko koulussa äänitys studio,Sergei kysyi. -Joo on meillä,äänitys studio Leskinen,Juice Leskinen rakennutti sen joskus meiän koululle,sanoin. -Mä olin vielä alakoulussa kun se rakennettiin,Luna sanoi. -Mutta mitä me tehdään sille uhkaajalle,Sergei kysyi. -En tiedä,sanoin. Seuraavana iltana oli koulun iltatapahtuma jonne Sergei tuli. Olimme käytävällä kunnes näimme jonkun tummanhahmon lähestyvän meitä. -Juostaan,Luna sanoi ja kaikki juoksivat erisuuntiin. -Minä lähdi kohti sairaalaa. Luna lähti samaan suuntaan muttei häntä enää näkynyt takanani. Jokin meni ohitseni. Menin ja menin kunnes huomasin äitini. -Äiti mitä teet,kysyin. Äitillä oli veitsi kädessä. -Ai tässä veitsi jos murhaaja tulee,hän mumisi pelästyneenä. -Miten tiesit tappajasta,kysyin. -Koska se olen minä,hän huusi. -Jätit minut sinne kamalaan paikkaan ja nyt saat itsekärsiä,hän huusi ja alkoi jahdata minua. Tulin permanolle jossa muut olivat. -Murhaaja on joku nainen,muut sanoivat. -Se on äitini,huusin. Mutta silloin äiti tuli permanolle ja uhkasi meitä. -Onko viimeisiä toiveita,hän kysyi ilkeästi. Peräännyimme mutta kaide tuli vastaan. Äitini hyökkäsi Sergein kimppuun ja Luna meni heidän väliinsä. Äiti hyppäsi kaiteelle ja uhkasi meitä sieltä mutta sitten astui harhaan ja tippui asfalttiin. Muut koululaiset olivat tulleet tuijottamaan. Saimme lämmintä juomaa ja ruumisauto vei äidin. Isä tuli koululle. -Isä,huusin ja hyppäsin hänen kaulaan. -Olen niin pahoillani,isä sanoi. Sitten saimme lähteä kotiin mutta kuulin ääntä sairaalan puolesta ja menimme sinne. Siellä oli äidin ystävä kun hän huomasi meidät hän otti puukon ja uhkasi Annaa. -Kuolkaa te niin tyttö säästyy,hän karjui. Tunsimme kolauksen takaraivossa ja kaikki pimeni. Heräsimme sairaalan hylätystä käytävästä. Lattia oli kylmä ja kalsea. Kaikkia lyöty monia kertoja. -Mennäänkö pois täältä,Luna kysyi. Lähdimme seikkailemaan mutta eksyimme. Näimme ikkunasta miten äidin kavereita vietiin poliisiautoon. Lähdimme etsimään ovea mutta menimme aina ja aina väärään paikkaan. -Tää on jo psykopaattista,Sergei sanoi ja katseli ympärilleen. Sitten huomasimme karhuraudat niitä oli kasoittain. Minun jalkani hipaisi rautaa ja siihen tuli syvähaava. -Auu,en pysty liikkumaan,huusin. Sergei kantoi minut ja jatkoimme matkaa. Parin tunnin jälkeen löysimme ulos. -Rosa,isä huusi ja halasi. -Hänet pitää viedä sairaalaan,Sergei sanoi. Heräsin myöhemmin sairaalasta,jossa tarkistettiin muutkin. -M-mitä,missä olen,kysyin kun avasin silmäni. -Olet kunnossa,isä huokaisi. -Mitä tapahtui,kysyin. -Äitisi...,isä aloitti kunnes muttin. -Niin,entäs Sergei,Anna ja Luna,kysyin. -Voin viedä sinut katsomaan heitä,isä sanoi ja haki minulle kepit.

Muutaman oven takana oli sängyllä makoili Luna. -Rosa,Luna juoksi ja halasi. -Sergei avasi oman väliverhonsa. -Heippa,mun käsirevähti,Sergei sanoi. -Se oli kamalaa,sanoi Anna joka heräsi puheeseen. Lääkäri päästi meidät jo iltapäivällä pois. Menimme omaan päämajaan jossa oli juhlat uuden päämajan kunniaksi. -Jei,Luna huusi ja kieri nurmikolla. Söimme mansikkapipareita,tulisia sipsejä ja herkullisia pullia. -Tää sen on elämää,Luna huusi ja otti meistä selfien instagramiin. Olimme onnellisia